

[Petra Petersen.]

selv om det så har 10 bidragspligtige — har ikke en fader, man kan regne med, så det har ingen betydning.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen talte om et større ansvar og mente, at hvis man forhøjede bidraget — sådan forstod jeg det ærede medlem — ville der blive færre børn født uden for ægteskab. Det tror jeg ikke på. Jeg mener, at det bidrag, mødrene får, er for lille, men jeg tror ikke, at større bidrag betyder, at der bliver færre børn uden for ægteskab. Man ser desværre, hvor mange mænd der løber fra kone og børn, og også hvor mange koner der løber fra mand og børn. Der er der også betalingspligt.

Jeg tror, at samfundet har et meget stort ansvar for disse tilstande — det har jeg i øvrigt nogle gange fra denne talerstol været inde på. Jeg tænker på de unges uddannelsesmuligheder, hvor vanskeligt det er at blive gift, medens de er unge; de skal højt op i alderen, inden de kan gifte sig. Jeg tænker på de store boligproblemer, vi har, og meget mere. Jeg tror, at samfundets ansvar her er meget, meget stort.

Vi kan altså være tilfredse med den affattelse, § 6 har fået, når forsorsloven ændres, hvad flertallet forudsætter ifølge betænkningen, men det er også ganske nødvendigt. Det var vist det ærede medlem fru Erna Sørensen, der var inde på dette. Jeg kunne tænke mig at få et tilsagn herom. Det må være sådan, at moderen eller den, der har ansvaret for et barn, der ingen fader eller bidragspligtig har, kan få understøttelse udbetalt af det offentlige. Der er her et hul i forsorsloven, som i alle tilfælde må udfyldes.

Må jeg sige om § 14 — jeg talte lidt om den ved første behandling — at jeg er stadig i tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, at man udvider pligten til at betale bidrag til barnet eller den unge til det 24. år, når den pågældende er under uddannelse. Jeg finder, det er rigtigt, at den enlige moder, der ikke selv kan få sit barn uddannet, får hjælp dertil. Det gælder barnet, der er i lære, og det vil for de flestes vedkommende sige, indtil barnet er 19-20, måske 21 år. Jeg tror, det havde været rigtigt, om man i stk. 2 havde ændret 18 år til 21 år og ikke til 24 år. Jeg tror, det ville have været bedre. Man

skulle så også have gennemført denne ændring i vor forsorslov, sådan at alle de mødre, der i dag skal have deres normalbidrag udbetalt forskudsvis fra det offentlige, virkelig kunne få det, så længe barnet er i lære. Gang på gang støder vi på, at disse mødre ikke er i stand til at klare for deres børn. De får ingen skattelettelse, de bliver ikke betragtet som forsørgere, og de er faktisk ude af stand til at klare disse børn det sidste år eller de to sidste år af barnets lære. Dette lovforslag, som jo absolut er udmærket, og som vi også går ind for, skal jo sikre, at børn født i og uden for ægteskab bliver mere ligestillet, men der står i vor forsorslovgivning, at vi har pligt til at forsørge vore børn, til de er 18 år, og uanset om man er justitsminister eller arbejdsmand, har man ingen pligt til at forsørge barnet længere. Her giver man faktisk børn født uden for ægteskabet en fortrinnsstilling fremfor børn, der er født i ægteskab. Ikke fordi vi vil stemme imod det, men jeg tror, man gør en fejl ved ikke at lade denne bidragspligt ophøre ved det 21. år i stedet for ved det 24. år. Men vi skal, som jeg har sagt, med glæde stemme for de ændringsforslag, der er stillet af flertallet, og stemme imod dem, der er stillet af mindretallet.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne anbefale det høje ting at stemme for såvel de af mig stillede ændringsforslag som de af udvalgets flertal stillede og af mig tiltrådte ændringsforslag.

Til det ærede medlem fru Erna Sørensen, der talte om det ændrede standpunkt, vil jeg gerne sige, at forholdet jo dog er dette, at de tre regeringspartiers ordførere allerede ved første behandling ventilerede tanken om at gå et skridt videre, end jeg havde foreslået, nemlig helt at stryge begrebet bidragspligtig. Om det af mig fremsatte forslag vil jeg gerne sige, at det naturligvis gav udtryk for, at jeg anså det for rigtigst kun at tage det ene skridt i denne omgang: at reducere de 4 grupper til 3. Det var udtryk for, at jeg anså det for rigtigst — og jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Vagn Bro, at det selvfølgelig også var opfattelsen blandt justitsministeriets embedsmænd — at afvente endnu nogen tid den udvikling, der er i gang.

Jeg røber ingen hemmelighed fra ud-